

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant: Witold Wojtak, Joanna Kotala

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniach 12 września 2017 roku i 10 października 2017 roku sprawy

1) **M. K. (1)**

s. W. i A. z domu D.

ur. (...) w P. (...)

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 25 lipca 2016 roku do dnia 09 września 2016 roku w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z B. M. (1) i Ł. P. (1) oraz innymi nieustalonymi osobami, co do których materiały zostały wyłączone do odrębnego prowadzenia, w P. (...), woj. (...), przy ul. (...), z magazynów Firmy (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 41 sztuk Smartfonów marki (...), 6 sztuk odtwarzaczy samochodowych (...) oraz 4 sztuk kamer WIFI marki (...) o łącznej wartości strat w wysokości 20 000,00 zł czym działał na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. (...) reprezentowanej przez J. P. (1),

tj. o czyn z art. 278§1 kk w zw.z art. 12 kk

2) **B. M. (1)**

s. W. i M. z domu G.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 25 lipca 2016 roku do dnia 09 września 2016 roku w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z Ł. P. (1) i M. K. (1) oraz innymi nieustalonymi osobami, co do których materiały zostały wyłączone do odrębnego prowadzenia, w P. (...), woj. (...), przy ul. (...), z magazynów Firmy (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 41 sztuk Smartfonów marki (...), 6 sztuk odtwarzaczy samochodowych (...) oraz 4 sztuk kamer WIFI marki (...) o łącznej wartości strat w wysokości 20 000,00 zł czym działał na szkodę Firmy (...) Sp.z o.o. z siedzibą w P. (...) reprezentowanej przez J. P. (1),

tj. o czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk

orzeka:

1. oskarżonego M. K. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przy czym ustala, iż dopuścił się go działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z

oskarżonym B. M. (1) i Ł. P. (1) oraz inną osobą materiały w sprawie której wyłączono do odrębnego postępowania a wartość zabranego mienia wyniosła 13.188,41 złotych i za tak opisany czyn wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na podstawie art. 278 § 1 kk w zw z art. 37 a kk i art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na nieodpłatnym kontrolowanym wykonywaniu prac na cele społeczne po 30 (trzydzieści) godzin miesięcznie;

2. oskarżonego B. M. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przy czym ustala, iż dopuścił się go działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym M. K. (1) i Ł. P. (1) oraz inną osobą materiały w sprawie której wyłączono do odrębnego postępowania a wartość zabranego mienia wyniosła 13.188,41 złotych, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk i na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat;

3. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw z art. 39 pkt 7 kk zasądza od oskarżonego B. M. (1) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięciuset) złotych;

4. zasądza od oskarżonych M. K. (2) i B. M. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) spółki z o.o. s siedzibą w P. (...) przy ul. (...), kwoty po 925,80 (dziewięćset dwadzieścia pięć złotych, osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu poniesionych wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika;

5. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 73,33 (siedemdziesiąt trzy złote, trzydzieści trzy grosze) tytułem zwrotu wydatków oraz wymierza im opłaty: M. K. (1) w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) złotych a B. M. (1) w kwocie 100 (stu) złotych.

UZASADNIENIE

Oskarżeni B. M. (1) i M. K. (1) oraz inne osoby: Ł. P. (1) (co do którego warunkowo umorzono postępowanie w sprawie II K 844/16) a także W. D. byli zatrudnieni w tej samej firmie – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. (...) Oddziale w P. (...). Przedmiotem działalności spółki jest m.in. transportowanie i magazynowanie towarów, spółka jest podwykonawcą (...).

(dowód: świadectwa pracy k. 246, zeznania świadka J. P. k. 341v-342, k.2-4)

W połowie września 2016 roku kierownictwo oddziału spółki w P. (...) otrzymało informację od swojego zleceniodawcy o brakach w dostawach towaru. Dokonano sprawdzenia dokumentacji oraz zapisów z monitoringu magazynu przy ul. (...) w P. (...)

(dowód: zeznania świadka J. P. k. 341v-342, k.2-4)

W wyniku przeglądu monitoringu ujawniono, że w dniu 19 sierpnia 2016 oskarżeni B. M. oraz M. K. przestawiali palety z magazynu czasowego składowania, w którym przechowywane są towary objęte procedurami celnymi oraz towary o podwyższonej wartości, do innych stref magazynu, nieobjętych monitoringiem. Palety te znajdowały się w magazynie od dnia 25 lipca 2017 roku, miały opuścić magazyn w dniu 9 września 2016 roku. Na paletach znajdował się rzeczy, które nie dotarły do odbiorcy.

(dowód: zeznania świadka J. P. k. 341v-342, k.2-4)

W dniu 19 sierpnia 2016 r. oskarżony B. M. (1) wraz z Ł. P. (1), który był koordynatorem, uzgodnili, którą z palet należy wywieźć poza strefę składowania. Wskazali ją oskarżonemu M. K. (1), który następnie wywiózł ją w głąb magazynu, w strefę nieobjętą monitoringiem. Na palecie składowano sprzęt elektroniczny marki (...), oskarżeni zdawali sobie z tego sprawę. Oskarżony B. M. (1) oraz Ł. P. (1) kilkakrotnie udawali się w kierunku, gdzie została ustawiona paleta, skąd zabierali magazynowany tam towar, po czym wracali do pomieszczenia biurowego znajdującego się przy rampach magazynu, gdzie go zostawiali. Monitoring zarejestrował, że mieli wówczas nienaturalnie wypchane kieszenie odzieży.

(dowód: zeznania świadka J. P. k. 341v-342, k. 2-4, szkic magazynu k.20, częściowo wyjaśnienia B. M. k. 77, częściowo zeznania Ł. P. k. 107-108)

W tym samym czasie Ł. P. podstawił swój samochód pod wyjście z magazynu, na parking towarowy, choć nie był do tego uprawniony. Samochodem tym wywoził część ze skradzionych rzeczy.

(dowód: zeznania świadka J. P. k. 341v-342, k. 2-3, szkic magazynu k.20, dokumentacja fotograficzna k. 22-34, notatka k. 36, częściowo wyjaśnienia B. M. k. 77)

Paleta wywieziona przez M. K. powróciła na swoje miejsce dopiero w dniu 22 sierpnia 2016 roku, przetransportował ją wówczas W. D..

(dowód: zeznania świadka J. P. k. 341v-342, k. 2-4, notatka k. 36)

Po przeprowadzonej wewnętrznej kontroli oraz na skutek reklamacji klienta, ustalono, że w okresie od 25 lipca 2016 roku do dnia 09 września 2016 roku z magazynu z palety wywiezionej przez M. K. skradziono 41 sztuk smartfonów marki (...), 6 sztuk odtwarzaczy samochodowych oraz 4 sztuki kamer WIFI tej samej marki.

(dowód: zeznania świadka J. P. k. 2-4, list przewozowy k. 8, wydruki fotografii k. 9-16, korespondencja mailowa k. 7, 17-19, 21)

Wartość skradzionych towarów wyniosła łącznie 13.188,41 złotych. Uwzględniając fakt, że spółce zwrócono część skradzionych towarów tj. 1 kamerę oraz 3 smartfony, które znaleziono w toku przeszukania u oskarżonego B. M., nienaprawiona szkoda wyniosła 12.126,40 złotych.

(dowód: wydruki ze strony (...) k. 304-306, protokoły przeszukania 48-52, 65-70, 82-86, częściowo wyjaśnienia B. M. k. 77)

Oskarżony B. M. zapłacił swojemu pracodawcy kwotę 7.500 złotych tytułem wyrównania szkody za skradzione przedmioty. Kwota ta wyczerpała roszczenie firmy (...) względem oskarżonego.

(dowód: pokwitowanie k. 283, pismo spółki k. 303)

Oskarżony M. K. (1) miał uiszczyć kwotę 5.000 złotych tytułem wyrównania szkody za skradzione przedmioty. Nie uczynił tego.

(dowód: pismo spółki k. 303)

Kwoty uiszczone na rzecz spółki przez pozostałych pracowników: Ł. P. (1) i W. D. związane z niedoborami w magazynie wyniosły łącznie 7.500 złotych.

(dowód: pismo spółki k. 303)

Na etapie postępowania przygotowawczego oskarżony B. M. (1) przyznał się do zarzuconego mu czynu. Przed Sądem podtrzymał swoje wyjaśnienia, wnosił o warunkowe umorzenie postępowania.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. M. k. 309v – 310, k. 77, k. 163)

Oskarżony M. K. (1) w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do kradzieży, natomiast na rozprawę przed Sądem nie stawiał się.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. K. k. 58-59, k. 166-168)

B. M. (1) ma 48 lat, z zawodu jest rzeźnikiem, posiada wykształcenie średnie. Żonaty, nie posiada dzieci. Ma majątek w postaci domu jednorodzinnego. Nie był dotychczas karany.

(dane osobopoznawcze k. 309v, karta karna k. 131)

M. K. (1) ma 37 lat, z zawodu jest mechanikiem samochodowym, zatrudniony jako magazynier osiąga dochód w wysokości 1500 zł netto. Jest kawalerem, nie posiada dzieci. Nie był karany.

(dane osobopoznawcze k. 166-168, karta karna k. 133)

Co do czynu, jakiego dopuścili się oskarżeni, to Sąd oparł się w tym zakresie na zeznaniach J. P. (1) a także częściowo na wyjaśnieniach oskarżonego B. M. (1). Co do zasady, oskarżony przedstawił okoliczności zdarzenia w sposób zbieżny z relacją świadka, który przeglądał monitoring i weryfikował dokumentację. Oskarżony ten, znając treść zarzutu, w tym rodzaj zabranych towarów, przyznał się do sprawstwa kradzieży. Jednakże, w ocenie sądu, w zakresie jakim mówił o swoim udziale w kradzieży tj. podnosił, że wyniósł z palety jedynie 6 smartfonów, nie są one wiarygodne. Otóż, oskarżony dobrowolnie zwrócił swojemu pracodawcy kwotę w wysokości 7.500 złotych, co znacznie przewyższa sześciokrotność wartości jednego smartfona. Co prawda, precyzyjne ustalenie kto ile towaru wyniósł nie jest konieczne kiedy mamy do czynienia ze współsprawstwem, co zresztą w tej sprawie jest niemożliwe, to jednak należało wskazać na tę rozbieżność w wyjaśnieniach oskarżonego na tle pozostałych dowodów. Biorąc pod uwagę kwotę zapłaconą przez oskarżonego pracodawcy, śmiało można stwierdzić, że jego udział w przestępstwie nie ograniczał się do zaboru 6 telefonów.

Wyjaśnienia oskarżonego M. K. sąd uznał w całości za niewiarygodne. Po pierwsze, wyjaśnienia te stoją w opozycji do relacji drugiego z oskarżonych – B. M. (1) ale i Ł. P. (1) (z etapu postępowania przygotowawczego), co do którego postępowanie jest zakończone. Obaj wymienieni potwierdzili, że M. K. posiadał wiedzę o całym procederze i czynnie w nim uczestniczył. Wszak to nie kto inny, ale właśnie oskarżony M. K. "wyprowadził" paletę poza zasięg kamer, tak, aby pozostali mogli niezauważenie dokonać zaboru. Tym samym, twierdzenie M. K., jakoby „ślepo” wykonywał tylko polecenie służbowe Ł. P. zostało negatywnie zweryfikowane. B. M. ale i Ł. P. (1) nie mieli żadnego interesu w tym, aby fałszywie pomawiać M. K. o współsprawstwo. Po drugie, w świetle okoliczności, że to także oskarżony M. K. – podobnie jak pozostałe osoby zaangażowane w proceder - miał zapłacić spółce 5.000 złotych tytułem naprawienia w części szkody, wyjaśnienia oskarżonego są po prostu nielogiczne. Nikt bowiem nie zobowiązuje się do naprawienia szkody, której nie wyrządził. Osoba niewinna nie podjęłaby tego typu rokowań, i nie zmienia tej oceny fakt, że ostatecznie oskarżony kwoty tej nie uścił. Liczy się, że zobowiązał się do zapłaty.

Odmówiono wiary zeznaniom W. D.. W ocenie Sądu, zeznania te były nieszczerze, a ponadto cechowała je niespójność. W. D. nie potrafił logicznie wytłumaczyć, dlaczego zaraz po rozpoczęciu pracy w dniu 22 sierpnia 2016 r udał się w miejsce położenia palety wyprowadzonej przez M. K., po to, aby ją wprowadzić z powrotem do strefy celnej. Ponadto, negował swoje kategoryczne zeznania, jakie złożył w postępowaniu przygotowawczym, a które dotyczyły udziału oskarżonych B. M. i M. K. w kradzieżach, twierdząc, że musiał się wówczas pomylić. Postawa taka zresztą nie dziwi Sądu, albowiem zauważyć należy, że choć W. D. występował w niniejszym postępowaniu w charakterze świadka, to równolegle prowadzone jest postępowanie przygotowawcze dotyczące jego udziału w kradzieżach. Nie miał więc żadnego interesu, aby w tym postępowaniu dostarczać dowodów przeciwko sobie i przyznawać się do winy. Nie wypowiadając się kategorycznie co do jego zaangażowania w proceder, to nie można tracić z pola widzenia tego, że to właśnie u W. D. znaleziony został jeden z przedmiotów pochodzący z kradzieży (radio (...)) i to właśnie on przetransportował paletę wywiezioną wcześniej przez M. K. i nie jest to działem koincydencji. Ponadto, W. D. uścił także na rzecz spółki 2.500 złotych, twierdząc przy tym, że z kradzieżami nic wspólnego nie ma, a nie czynił by przecież tego, gdyby tak właśnie było.

Podobnie należy ocenić zeznania Ł. P. złożone na rozprawie, podczas których świadek zasłaniał się niepamięcią co do dokładnego przebiegu kradzieży, a ponadto zeznawał odmiennie niż w postępowaniu przygotowawczym odnośnie udziału M. K. w omawianym zdarzeniu. W ocenie Sądu, wycofana postawa świadka wynikała z tego, że wobec niego

postępowanie zostało już warunkowo umorzone, w związku z czym utracił powód do współpracy z organami ścigania bo w zamian za prawdę nic już nie zyskiwał a mówienie nieprawdy na nic go narażało. Co jednak znamienne, świadek przyznał, że to zeznania z postępowania przygotowawczego są wersją "prawdziwą", dyskwalifikując tym samym złożone przez siebie zeznania na rozprawie.

Pozytywnie oceniono zebrane w sprawie materiały w postaci notatek, kart karnych, wydruków fotografii, korespondencji e-mail, ponieważ były one czytelne i ich treść nie budziła żadnych wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 278 § 1 kk ten, kto zabiera cudzą rzecz w celu przywłaszczenia podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Oskarżeni dokonali przestępstwa kradzieży, działając wspólnie i w porozumieniu, w ramach ustalonego podziału ról. Zadaniem oskarżonego M. K. (1) było wyprowadzenie palety poza zasięg kamer, tak, aby pozostali sprawcy mogli swobodnie wyjąć z niej opakowania ze sprzętem elektronicznym. Rolą oskarżonego B. M. (1) było zaś przeniesienie opakowań z palety do pomieszczenia biurowego, skąd miały być wynoszone poza magazyn. Niewątpliwie w procedurze tym brał udział także Ł. P., którego wina została już przesądzona w sprawie II K 844/16. Ich działanie niewątpliwie wyczerpało znamiona cytowanego wyżej przepisu art. 278 § 1 kk. Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie wykazały, że oskarżeni dopuścili się powyższego czynu w warunkach czynu ciągłego opisanego w art. 12 kk, zgodnie z którym dwa lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu, w celu wykonania z góry powziętego zamiaru, stanowi jeden czyn zabroniony. Oskarżeni dokonywali poszczególnych kradzieży w krótkich odstępach czasu, stosując taką samą metodę kradzieży, której przedmiotem był asortyment jednego rodzaju. Powyższe okoliczności wskazują na to, że ich działanie było zaplanowane i przemyślane, celem było osiągnięcia korzyści majątkowej.

Jeśli chodzi o oskarżonego B. M. (1) Sąd wziął pod uwagę to, że oskarżony uregulował szkodę wyrządzoną przestępstwem a także, konsekwentnie przyznawał się do zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu, taka jego postawa pozwala na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa wynikającego z instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Spełnione były również warunki formalne – nie był dotychczas karany za przestępstwo umyślne, a przestępstwo kradzieży nie jest zagrożone karą powyżej 5 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie społeczna szkodliwość zarzucanego mu czynu, choć niemała, to jednak nie można jej uznać za znaczną. Na pierwszy rzut oka stosunkowo duża wydaje się wartość zabranego mienia co powinno rzutować in minus na stopień społecznej szkodliwości. Trzeba jednak szkodę odnieść do sytuacji majątkowej i rozmiarów biznesowych pokrzywdzonego, który jest dużą firmą ze znacznymi obrotami, dla której ubytek w mieniu, wyrządzony przez oskarżonych, choć nie pomijalny nie został w zasadzie odczuty i nie miał wpływu na płynności finansową pokrzywdzonego czy wynik rynkowy. Okres próby wynoszący 2 lata będzie wystarczający do zweryfikowania postawionej pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Podstawą orzeczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 500 złotych był art. 67§3 kk.

Inaczej należało ocenić postawę oskarżonego M. K.. W toku sprawy nie przyznał się do winy, do czego oczywiście miał prawo w ramach uprawnień z zakresu obrony, ale nie znaczy to, że jego postawę należało ocenić tak samo pozytywnie jak drugiego z oskarżonych i Ł. P. (1) wobec których postępowanie sądowe osiągnęło wystarczający efekt wychowawczy, skoro zrozumieli swoje błędy, przyznali się do winy i naprawili szkody. Natomiast oskarżony, mimo rozmów z pracodawcą, nie uiścił żadnej kwoty tytułem naprawienia szkody. Nie było więc można w jego przypadku założyć, że w razie umorzenia postępowania jego cele zostaną osiągnięte.

Z drugiej jednak strony jest osobą niekaraną, o ustabilizowanym trybie życia. Mając na uwadze powyższe, a także to, że kara pozbawienia wolności powinna być karą ultima ratio, stosowaną tylko wówczas, gdy inne nie spełnią swojego celu, sąd uznał, że kara ograniczenia wolności będzie adekwatna do wagi popełnionego przez oskarżonego czynu.

W niniejszej sprawie, nie było podstaw do orzeczenia na podstawie art. 67 § 3 kk/ art. 46 § 1 kk na rzecz spółki (...) obowiązku naprawienia szkody od któregośkolwiek z oskarżonych, albowiem, jak wynika z ustaleń sądu, szkoda,

która powstała w wyniku kradzieży została w całości – a nawet z naddatkiem – naprawiona. Przewidziana w art. 46 § 1 k.k. możliwość orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w całości albo w części jest wyłączona, w sytuacji gdy szkoda została już wcześniej naprawiona. Odpowiedzialność pracowników na gruncie prawa cywilnego była solidarna - z mocy art. 441 § 1 k.c. i nie zależała od stopnia przyczynienia się poszczególnych osób do wyrządzenia szkody. Skoro zaś łączna kwota jaką spółka otrzymała od pracowników z tytułu stwierdzonych braków w towarze wyniosła 15.000 złotych, a wysokość szkody 12.126,40 złotych to Sąd, kierując się zasadami prawa cywilnego, nie mógł zasądzić czegoś „ponad” ustaloną kwotę.

Ustalając wartość skradzionego mienia, sąd kierował się regułą wyrażoną w art. 5 § 2 kpk i przyjął najniższe wartości towarów z przedstawionych przez pełnomocnika spółki na przedłożonych wydrukach z portalu (...). Natomiast wysokość szkody została obliczona przy uwzględnieniu faktu, że spółce zwrócone zostały 3 smartfony oraz 1 kamera.

Z uwagi na wynik procesu, na podstawie art. 627 kpk w zw. z §11 ust.1 pkt 2 oraz ust.2 pkt 3 Rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych sąd zasądził od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego poniesione przez niego koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1368 złotych, na które złożyła się kwota 360 za postępowanie przygotowawcze prowadzone w formie dochodzenia, 1008 złote za postępowanie sądowe (840 złotych plus 168 złote za kolejną rozprawę) oraz 486,60 złotych tytułem kosztów dojazdu pełnomocnika (3,86x4x7,2x4,35).

Sąd nie podzielił wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, który wnosił o zasądzenie kosztów dojazdu wg ryczałtu wskazanego w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. z 2002r. Nr 27, poz. 271). Sąd Rejonowy zgadza się poglądem Sądu Najwyższego, stanowiącym: nie może się powieść próba wykazania, że ustalenie kosztów przejazdu zawodowego pełnomocnika następuje na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U. Nr 27, poz. 271 ze zm.). Niezależnie od tego, że rozporządzenia te wprowadzają pewien automatyzm ustalania kosztów przejazdu, niejednokrotnie oderwany od kosztów poniesionych w rzeczywistości, należy pamiętać, iż dotyczą kosztów podróży osób mających status pracownika, w związku z odbyciem podróży służbowej na podstawie wystawionej przez pracodawcę tzw. delegacji, czyli polecenia wykonania zadań służbowych poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy lub poza stałym miejscem pracy. Rozporządzenie z dnia z dnia 29 stycznia 2013 r. zostało wydane na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 77⁵ k.p., a rozporządzenie z dnia 25 marca 2002 r. na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz.U. Nr 125, poz. 1371 ze zm.), w związku z odesłaniem zawartym w § 4 ust. 4 rozporządzenia z dnia z dnia 29 stycznia 2013 r. Obydwa rozporządzenia pozostają więc na obszarze prawa pracy i dotyczą wyłącznie stron stosunku pracy, a - co oczywiste - niedopuszczalne jest stosowanie bez wyraźnej podstawy prawnej przepisów dotyczących pracowników do osób niemających takiego statusu. Poza tym, w związku z unormowaniem zawartym w art. 85 ust. 1 oraz art. 88, 90 i 91 u.k.s.c., stosowanie tych przepisów do radców prawnych i adwokatów prowadziłoby do ich uprzywilejowania w stosunku do innych uczestników postępowania, w tym także do stron. Oczywiście, omawiane rozporządzenia mogą mieć zastosowanie do radców prawnych w relacjach z pracodawcą, jeżeli radca prawny, zatrudniony na podstawie umowy o pracę, wykonuje obsługę prawną swego pracodawcy (art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 507). Zasady ustalania kosztów i rozliczeń przewidzianych w tych rozporządzeniach nie mogą być jednak przenoszone na grunt postępowania cywilnego. Nie ma też podstaw aby stosować je w postępowaniu karnym, które nie przewiduje w tym zakresie odmiennych rozwiązań.

O obowiązku zwrotu przez oskarżonych kosztów procesu na rzecz Skarbu Państwa orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw z art. 629 kpk, nie znajdując podstaw do zwalniania ich ponoszenia. Opłaty wymierzono oskarżonym w

oparciu o art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).